

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La professó política

En virtut dels jochs de mans de comparses y comares.

aquest Corpus son els frares els que fan ballá 'ls gegants.

Tres ó quatre dies pasaren aixís fins que comensà á cumplirse per alguns l'esperat i ditxós indult.

—FULANO DE TAL cridava l'empleat, trayent el cap per una reixa groixuda tota de ferro que hi ha á la entrada del pati.—CON TODO, responían els demés presos al veure marxar alafortunat company de gabia que alegrement y ab el farcellet de roba sota 'l bras anava al carrer.

Tots estavem abocats á la reixa esperant que l'empleat cridés el nom de un nou favoregut. De un plegat sento que ab forta veu cridava el meu nom.

—¡Llamp de Deu! M' aixeco, tanco 'l llibre que estava llegint y veig que l'empleat m' obra la porta.

—¡Que sigui l'enhorabona! ¡adeu! ¡adeu!—cridavan els demés presos, y jo tranquil·lament seguia 'ls passos del empleat. Passém y traspasém corredors y mes corredors, pujém escalas y mes escalas y per fi entrém á dalt de un terradet y en sent allí 'm fan assentar.—¡Y ara Pau que serà aquesta comedia? deya entre mi. Pots ser te farán alguna pregunta ó t' tancarán á calabossillos, perquè per darte la llibertat no t' haurían fet pujar aquí dalt.—Esperém, veyám que 'n sortirà.

Aixís estava rumiant la mostra, quan veig que entra al terradet un jove ab una especie de maleta á la mà. S' acosta y 'm pregunta:—¿Vosté es qui s' ha de retratar?—No sé—vaig respondre, mirant á tots costats per serciorarme si realment estava á la presó ó á cal fotógrafo.—Sí; aquest guapo es—contesta l'empleat que encare estava allí.—Molt bé, contesta l' retratista, preparant l' aparato.—Aixís, de frente... quiet... ¡Ja está!—¿Qué mes? contesto jo, preparantme per sortir.—Assentís, assentís... ara de perfil.—Prenem paciència.—¡Caram de xicotat! vuit dies que no m' ha vist, y quin cuydadol... repetía entre mi.

—¡ALERTA! diu el retratista ¡el cap altí... la vista fixa... Vaja, home, ja está llest.—M' aixeco y li pregunto:—¿Qué ja s' arreglat ab la Marieta?—Quina Marieta?—Home, no fassi 'l desentés... la meua xicotat (no es ella qui li ha fet fer els retratos)—Cá home, no es la xicotat, ni son pare, ni sa mare: qui te 'l gust de obtenir el retrato de vosté son las autoridades, el Capitá general, el gobernador, la policía.—¡Quin honor per la familia! ¡Quin cuydadol!...

Y dirigint una mirada de despedida al desconegut retratista empenquí la marxa altre cop cap 'l pati exclamant:—Jo que á las autoridades las tractava de adormidas y descuydadas, porque segons els periódichs, no sabían res del indult ni s' recordavan de mí... May més seré ingrát ab ellas, porque sempre 'm recordará que me han fet retratar de franch.

Presó de Barcelona 26 de Maig.

SAMUEL TORNER

REPICHS

LE pel bisbe de Tuy! Aixís m' agradan els bisbes: ab las puntas de la mitra á tall de banyas y embestint de dret.

En una pastoral respón als rector que li consultan respecte á la conducta que han de observar ab las autoridades civils sobre las confrarías, diu ab molt salero:—Vel-s'hi aquí una cosa que no ho sé, perquè si bé es veritat que hi rebut instruccions, lo qu' es jo «nunca las he tomado en serio.»

Y tenen rahó d' expressarse aixís aquests prelats incapassos de pendre en serio res que vingui del govern, com no sigui de la firma nómina.

Un altre bisbe, qu' encare que no en una pastoral, pero sí en una carta privada, va dir:

—Al Sr. Canalejas se le derriba de un puntapié. Y aixís ho fan; que aquest es el nou sistema que tenen de administrar el sacrament de la confirmació als ministres criaturas.

Un detall de la catástrofe de Saint Pierre (Martinica).

Mientras la població en número de unas 30 mil ánimas va sucumbir cremada per la lava, colgada per las cenizas, asfixiada per las emanacions de l'erupció de la Montanya Pelada, va salvarse un pres, un criminal de la pitjor especie, á qui las autoridades tenían reclusos en un calabosso subterrani.

La Providencia que acabava ab la vida de tanta gent de bé salvava la de un malvat.

Y ara vagin á buscar la moral que 's desprén de aquest fet, á la llum de un ciri de monument.

Un eco de Portugal:

A Lisboa comensan á preocupar al govern las tendencias separatistas de las islas Azores. Els habitants de las mateixas persuadits de que res poden esperar de la metròpoli que sols els exigeix gravámens, giran els ulls al Estats Units.

Si aquesta es la situació de las Azores, té 'l govern de Portugal motius de sobra per estar assorat.

Una anecdota qu' espigolo en un periódich:

Quan D. Alfonso XII proclamá rey d' Espanya 's dirigía á Madrid, al passar el tren regi per un dels pobles del tránsito, l' alcalde 's posá á cridar ab veu estentórea y sense parar:—¡Viva nuestro rey, don Alfonso XIII!

Eran tan els crits que donava arrapat á la finestra del cotxe ahont se trobava 'l rey, que aquest li digué:—T' ho agraeixo molt pero no cridis aixís (no veus que vas á treure 'ls pulmons per la boca?)

A lo qual, va respondre l' alcalde molt tranquil:—No ho cregui pas: mes fort cridava: ¡Viva la República dos anys enrera y no 'ls vaig treure.

S' ha creat una nova ordre pera premiar á las personas que 's distingeixen en el cultiu de las lletres, de las arts y de las ciencias.

Consultat el rey si 's devia anomenar Ordre de Alfonso 'l Sabi ó de Alfonso XIII, manifestá que 'l primer nom li resultava presumit y que 'l segón tampoch li anava bé, per ser ell molt jove y representar encare molt poch en quant á la protecció que hagi pogut dispensar al mérit intelectual.

En vista de aixó fou acordat designar la nova ordre ab el nom de D. Alfonso XII.

Ara bé, recordant el gran desarrollo que durant el regnat de D. Alfonso XII van adquirir á Espanya la tauromaquia y 'l flamenquisme, podria ferse una cosa, sumament apropiada, genuinament espanyola y que seria de un gran efecte.

Donar á la condecoració de la nova ordre una forma especial y típica.

Jo propono que la fassin consistir en dos banderilles encreuadas y que se la designi ab el nom de las banderillas académicas.

Títul de un article de 'n Teodoro Baró: TENE MOS REY.

Ja es una gran cosa pel tresillo. Ab 'l espasa y 'l basto, voltereta de lley.

La Reyna de Holanda está fora de perill, gracias als cuidados del metje Rosenstein qu' es un facultatiu de mérit, dotat ademés de un carácter imperiós, del qual ne dona una idea la següent anecdota:

Visitava un día al rey Guillém, papá de l' actual soberana, y després de pèndreli 'l pols y ferse càrrech de la temperatura del malalt, li digué sense cumpliments:—A veure, tregui la llengua.

Entujat per aquest excés de franquesa 'l rey li digué:—Se 'm figura Sr. Doctor que no 's fa càrrech de la meua qualitat de soberá, al parlarme de una manera tan brusca.

El Doctor Rosenstein per tota resposta prengué 'l sombrero y 's retirá donantli la bona nit.

El rey 's aná agravant, y enviaren de nou á buscar al metje, donantli tota mena de satisfaccions. Y tan bon punt atravessá la porta de la cámara del malalt, vejé que aquest tenia la llengua fora.

Aixó vol dir que 'ls reys, quan se veuen las bonas y las malas, fan lo que 'ls metjes ordenan.

També farien lo que 'ls pobles volen, si aquests, imitant al doctor holandés sapiguessin sempre donar mostrás d' energia.

A Ronda, durant una corrida, va armarse un escándol monumental, á causa de ser els toros molt mansos. El públich las va emprendre ab la plassa, deixantla casi destruhida.

A toros mansos, públich fiero. ¡Me caso ab Ronda!

En la festa del tiro nacional, va assistirhi en Canalejas, que va brindar pel Rey repetidas vegadas.

«Por pocas horas—digué—represento al Gobierno; mientras tanto acepto toda responsabilidad; y en el Gobierno y fuera de él siempre brindaré por S. M. el Rey.»

Ja veuen com s' explica l' ex-republicá Canalejas, fins en vigílas del seu fracás com á ministre de la monarquía.

Pero no se 'n extranyin. Ferse monárquich es com agafar la verola: qui l' ha tinguda y 'n surt bé, queda grabat per tots els días de la seva vida.

Llegeixo:

«Háblase de ciertos empeños para hacer ministro á D. José Echegaray.»

Si aixó 's realisa, ja que no poguem dir «O locura ó santidad», dirém: «Vida alegre y muerte triste.»

En la corrida real, els espasas al brindar ho feren posats de jenollóns.

A un d' aquests que sempre havia blasonat de sas ideas republicanas, li tiraren en cara aquest rasgo de servilisme, y ell sembla que respongué:

—Que quiere ozté... Ze me figuró que daba er quiebro de rodiaz...

CORRESPONDENCIA

Caballers: M. M. P. P., Noy de Mataró, Anís de Cumi, Andreu Oliva, Jaume Rovira Monistrol, Escrófula, Paret Mas Cañís, Noy de las mostrás y P. Virgili: La professó va per dintre.

Caballers: Albertet de Vilafranca, Joseph Gorina Rocca, J. Farrés Gairalt, Antoni Feliu, Toni Baduá, E. Gerubern, Juan Torrens y Vidal: Deu los guardi de professóns.

Caballer: Sisquet del Full: Vosté ha fet cosas bastant millors que la qu' envía.—Pere Titany: L' epigrama es gastat.—Un obrer: No es publicable per diferents motius.—Pissarra: Creyém que no interessaría á ningú.—S. B. F.: Confesso la meua lleugeresa y 'm retrato de lo dit. Efectivament, mirat sense passió, lo del sevillano no es més qu' una coincidencia; com ho será sens dubte lo d' aquesta semana en relació al n.º 1118 de La Esquella corresponent al any 900.—E. del Fat: Molt bé y gracias.—Andresito: La poesia que fa referencia al semanari carca no podém publicarla per rahóns fáciles de compendre. El sonet queda arxivat.—C. G. Redembach:

—¡Soch aixís jo!... Quan á bordo hi ha un home que 'm fa nosa, ¡á l' aygal

mes en comentaris qu' en notícias. Fets concrets es lo que necessitém, per donar algun interés á la secció.

LA PROFESSÓ

DEL

CORPUS MUNICIPAL

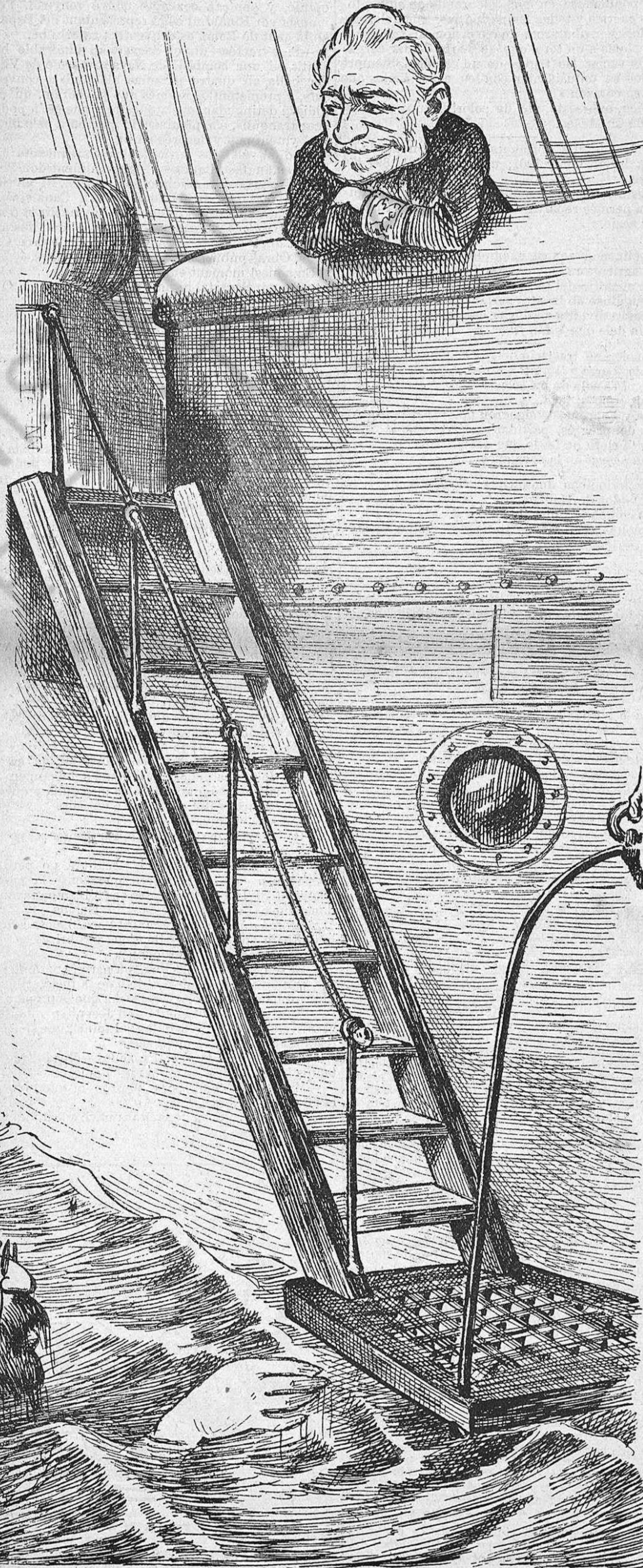
Colecció de tarjetas postals humorísticas, ilustradas pel malaguanyat artista M. MOLINÉ y tiradas en magnífica cartulina mate.

La colecció complerta de 15 tarjetas, 1 pesseta

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8.

Tinta Ch. Lovilleux y C.ª

Un patró de tupé

—¡Soch aixís jo!... Quan á bordo hi ha un home que 'm fa nosa, ¡á l' aygal